

Mặc kệ cả thế giới

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp yêu nhau đi”)

Vì cuộc đời hình tròn nên nếu ta đã lỡ lướt ngang qua nhau...thì hãy gắng sức bước tiếp chút nữa...Rồi! Ta cũng sẽ gặp lại nhau...

Trời dần nhạt nắng, những đám mây xấp bông bênh lơ đãng đổi màu đỏ rực. Hoàng hôn buông, hắt những ánh le lói vào góc bàn nhỏ nằm ngay sau cánh cửa sổ của quán cà phê vintage thừa khách. Gió nhẹ nhẹ thổi khẽ rung chiếc phong linh gỗ thì thầm một khúc ca là lạ. Cô gái nhỏ ngồi lặng yên quan sát khung cảnh chuyển mình. Mái tóc ngắn ánh đỏ xõa tung bay rồi bời, cắm tỳ vào cổ tay, ánh mắt xa xăm hướng ra ngoài cửa sổ.

Cô đang đợi một người, người con trai cô yêu nhất và cũng là người vì cô mà tổn thương nhiều nhất. Yêu nhau được hai năm là suốt ngần ấy thời gian cô vô tâm và hờ hững. Cô phạm lỗi, anh bỏ qua. Cô bướng bỉnh, anh nhường nhịn. Cô mè nheo, anh chiều chuộng. Cô nổi giận, anh hạ mình. Cô buông tay, anh níu kéo. Cứ như vậy, việc anh yêu cô gần như là lẽ tự nhiên vốn dĩ phải vậy, giống như việc Mặt trời hằng ngày đều bừng sáng chân trời đông và lặng lẽ buông mình khi ngày tàn nhuộm đỏ cả vùng trời tây. Còn cô, chỉ cần để anh yêu, thế thôi!

Có lẽ chưa bao giờ cô đắn đo tại sao anh lại chấp nhận bỏ qua mọi lỗi lầm của cô, tại sao anh lại luôn quan tâm cô không cần hỏi đáp, tại sao anh lại yêu cô vô điều kiện như vậy? Cô không cần biết và cũng chẳng có dư thời gian để tìm hiểu. Cô mãi là đứa trẻ không chịu lớn. Nhưng rằng bất cứ điều gì cũng có giới hạn, kể cả tình yêu của con người. Anh - dù kiên cường đến mấy cũng có lúc mỏi mệt, dù quyết tâm đến mấy cũng có lúc phải chấp nhận bỏ cuộc. Phải chăng cô đã chạm phải giới hạn cuối cùng của anh?

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ. Đã hơn 6 p.m. Cô chẳng biết khi nào anh sẽ tới và cũng chẳng biết hôm nay anh có tới không. Cô bất chấp, nhất định cô phải gặp được anh. Điều cô ước muốn hơn tất cả là gặp anh để có thể nói lời xin lỗi, được anh tha thứ cho cô – lần cuối cùng. Linh cảm mách bảo với cô rằng anh có thể dứt bỏ mọi kỷ niệm về cô nhưng tuyệt nhiên với góc quán này,

góc bàn này anh sẽ không thể từ bỏ. Hai người đã tình cờ gặp nhau nơi góc quán này, hẹn hò lần đầu tiên ở góc quán này, yêu nhau nơi góc quán này, để lại biết bao kỷ niệm ngọt ngào cũng chính nơi góc quán này.

Cô đã chờ anh nơi đây ngót một tuần, ngày nào cô cũng đến từ sáng đến tận tối mịt mới chịu ra về. Mới đầu, mấy nhân viên ở đây tỏ ra khó chịu khi cô cứ chiếm lấy cái bàn mà chẳng gọi thức uống. Thậm chí, có lần họ còn cho người khác ngồi ghép bàn với cô khi quán đông khách; lúc ấy cô giận vô cùng đã thẳng tay xô ngã vài cái ghế làm ầm ĩ lên. Vậy nên từ đó mọi người trong quán phần vì nể cô là khách quen lâu này, phần vì sợ cô làm loạn nên cứ mặc kệ cô ở đó mà chờ anh, chẳng ai đoái hoài việc tiếp cô hay thậm chí là trò chuyện cùng cô. Cô mặc kệ, cô bất chấp. Cô chỉ cần anh, chỉ quan tâm đến suy nghĩ của anh, người khác nghĩ về cô như thế nào, hà cớ gì cô phải bận lòng!

Từng giây, từng phút, từng giờ, từng ngày trôi qua cô càng thêm hối hận. Giá như cô đừng nông nổi như vậy, giá như cô nghĩ đến anh dù chỉ một lần thì liệu mọi chuyện có đến mức thế này không? Có nhiều điều phải đến lúc tuột khỏi tay thì người ta mới biết trân quý và phải đến lúc này cô mới thấu được nỗi đau khi cô nhận ra mình yêu anh nhiều đến thế nào thì cũng là lúc anh đã quay lưng rào bước bỏ mặt cô bơ vơ...

Đã bao nhiêu lâu trôi qua kể từ khi anh mất cô? Đối với anh giờ đây thời gian chẳng có ý nghĩa gì cả, cuộc sống chẳng còn ý nghĩa gì cả và anh – một mình – cũng chẳng còn ý nghĩa gì cả. Anh biết mình phải chấp nhận, phải can đảm đối mặt với việc không còn cô bên cạnh mình thế nhưng con tim nào đâu nghe theo lý trí, anh vẫn nhớ cô quay quắt, nhớ nụ cười của cô, nhớ những lần tay cô nắm gọn trong tay anh, nhớ những lần cô hát khe khẽ sau lưng xe anh... những kỷ niệm trong anh cứ vây kín lấy mọi cảm xúc, mọi giác quan của anh. Còn cô? Ở nơi ấy cô có còn nhớ anh chẳng? Cô ra đi sao vội vã quá, sao đột ngột quá, anh còn chưa kịp nói cho cô nghe anh yêu cô biết bao nhiêu, anh có thể tha thứ cho cô tất cả, anh có thể đổi cả mạng sống của mình cho cô.

Anh hiểu cô. Anh biết chỉ là cô say nắng nhất thời, chỉ là một phút yếu lòng của cô. Anh hiểu rồi cô sẽ nghĩ lại, cô sẽ nhận ra anh là tình yêu đích thực của cuộc đời mình. Nhưng có ngờ đâu, chính anh – chứ không phải ai khác – đã đẩy cô vào bước đường này khiến cô rời xa anh, rời xa anh mãi mãi. Anh

biết phải đi đâu để tìm thấy cô, về đâu để được gặp lại bóng hình cô?

Cuộc đời anh vắng cô sao thật mờ mịt, cứ như bầu trời lúc này. Mây đen đã kéo về che kín những tia nắng le lói cuối cùng của vùng trời hoàng hôn. Mặt trời vừa lặn, sao lại chưa tỏ, trăng chưa chịu mọc. Bầu trời u mờ, lòng người bế tắc. Anh lẫn quẩn trong bao mớ nghĩ suy huyền hoặc rằng nếu chuyện đó không xảy ra, giả như cô vẫn còn bên anh như ngày nào. Đã bao nhiêu lâu anh tự dày vò mình, tự đầy đoạ, tự trách bản thân. Nỗi đau mất cô khiến anh sợ phải ra khỏi nhà, phải đối mặt với những nơi đầy kỷ niệm với cô. Nhưng khi ở một mình, anh lại sợ đối mặt với bản thân, đối mặt với sự bất lực và yếu đuối của chính mình.

Chân bước đi mà lòng quặn đau. Đây là nơi hai người đã từng xem bộ phim đầu tiên. Anh còn nhớ khi ấy vì quá bối rối anh đã làm đổ cả cốc nước Coke ra đầy áo mình, vậy mà cô còn bảo nhìn anh lúc ấy thật đáng yêu. Và đây là nơi hai người đã nhặt bé Miu bị bỏ rơi trong cái hộp carton rách tả tơi; nhìn cảnh một cô gái cá tính, ăn mặc bụi bặm nâng niu vuốt ve một bé mèo nhỏ xíu thật là một cảnh thú vị, thậm chí lúc ấy anh đã giả vờ ghen tị với bé Miu làm cô nổi giận véo anh một cú thật đau. Còn đây là nơi hai người thường cùng nhau ăn kem khi đông ủa về. Cô thường bảo trời lạnh, cổ họng lạnh thì mới biết tim mình đang ấm nhường nào. Anh đã từng yêu biết bao câu nói lém lỉnh ấy của cô. Giờ đây trời đã vào hạ oi bức mà sao anh thấy tim mình buốt giá đến vậy!

Anh xuôi theo kỷ niệm, đi mãi...đi mãi ... cuối cùng lại dừng chân trước quán cà phê lần đầu tiên anh gặp cô – nơi anh trịnh trọng hứa sẽ cùng cô đi suốt cuộc đời. Thượng đế thật biết đùa. Tại nơi đây, Người đã cho anh nhìn thấy ánh sáng của cuộc đời mình và cũng tại nơi đây, anh lại nhìn thấy người anh thương yêu đủ trọn quay lưng lại với anh. Có gì đau đớn hơn khi niềm tin bị bội phản?

Anh bước thẳng vào góc quán quen thuộc. Ngay lập tức, ông chủ nở một nụ cười hồ hởi đón anh một cách thái quá. Ông thì thầm gì đó nhưng anh nghe chẳng rõ, anh còn đang bận sống trong những kỷ niệm ngọt ngào khi cô vẫn còn bên anh.

Anh ngồi vào chỗ quen thuộc, mắt xa xăm nhìn chiếc ghế đối diện – nơi chứa đựng tình yêu của cả cuộc đời anh. Vậy mà giờ đây chiếc ghế trống trải ấy lại

gợi cho anh biết bao đau thương. Cô ấy sẽ mãi mãi không quay trở về, cô ấy đã bình yên nơi thuộc về cô ấy...

Cô lặng người nhìn thấy anh dừng chân trước cửa quán. Điều mong ước của cô cuối cùng cũng trở thành sự thật. Cuối cùng anh cũng chịu tha thứ cho cô. Cuối cùng thì anh cũng cho cô một cơ hội. Cuối cùng rồi tình yêu cũng sẽ dẫn lối cho những người yêu nhau tìm về bên nhau.

Anh lặng lẽ tiến đến chiếc bàn quen thuộc. Ánh mắt chiếu thẳng vào cô. Bỗng dưng cô thấy bối rối quá, ánh mắt của anh lúc này dường như đã khác xưa nhiều lắm, phải chăng anh đến không phải để cho cô cơ hội? Phải chăng anh yêu người khác rồi? Cô vội vàng nắm lấy tay anh. Anh bỗng rùng mình. Cô giật thót sống người nhìn anh. Từ bao giờ anh đã không còn muốn nắm tay cô nữa? Anh chẳng bảo sẽ nắm tay cô vượt qua bão giông cuộc đời đó sao, rằng anh mãi mãi sẽ không buông tay cô sao? Tất cả chỉ là dối trá. Kể cả anh cũng đã dối gạt cô. Nước mắt cô rơi, những giọt nước mắt rơi xuyên qua cơ thể trong suốt của cô.

Chính tại quán này, anh đã nhìn thấy cô hôn ai say đắm. Còn anh như thằng ngốc chỉ biết đứng yên nghe tim mình vỡ vụn. Anh nhìn cô, chờ đợi phản ứng của cô, chờ đợi câu trả lời của cô. Phải chăng anh đã quá ngu ngốc? Giá như khi ấy anh biết đấu tranh cho tình yêu của mình! Giá như khi ấy anh phải cô nhìn thấy tình cảm chân thành tận sâu đáy mắt anh! Giá như khi ấy anh dẹp quách cái sĩ diện cố hữu của mình thì mọi chuyện chắc đã không xảy ra oái ăm như thế. Giá như khi ấy anh chịu bình tĩnh mà nghĩ lại lý do khiến anh cố gắng suốt bao lâu qua thì anh đã không dễ dàng buông tay từ bỏ như vậy. Giá như... giá như... cô vẫn còn – dù không là của anh.

Vì anh đã quá dễ dàng buông tay, vì anh đã để cô lại với nỗi mặc cảm day dứt, vì anh đã để cô đuổi theo mà không một lần ngoái đầu, vì anh đã không nhìn cô lần cuối khi cô bị chiếc xe ấy đụng phải, vì anh... tất cả là vì anh...

Giá như cô ở đây – ngay lúc này...

Gió ùa vào cửa sổ, chiếc phong linh gỗ trên cao bỗng vang lên thanh âm kỳ lạ. Không còn là những nhịp gỗ rời rạc và vô nghĩa, nó đang ngân vang giai điệu của một khúc ca quen thuộc. Anh ngỡ như nghe chính tiếng cô vẫn khẽ thì thầm khi ngồi bên cạnh anh, đầu tựa vào vai anh, tay đút vào túi áo anh

trong những chiều lộng gió.

“Em biết rằng sẽ là quá nhiều nếu như một ngày nào đó em mơ được gần bên anh...Em mơ một giấc mơ được thấy anh, được có anh muôn đời...Em vẫn còn yêu anh... Và em vẫn mãi yêu anh”

“Anh à, chính tình yêu của chúng ta đã giữ em ở lại bên cạnh anh, giúp em vượt qua được những giới hạn của quy luật thông thường. Vậy thì hà cớ gì ta không thể tiếp tục yêu nhau?”.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, anh chợt nhận ra mình đang yêu và được yêu rất nhiều. Anh cuống cuồng nắm chặt lấy một bàn tay bé nhỏ lạnh giá, giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên má. Khi con tim được kết nối với con tim, mọi cách trở đều trở nên vô nghĩa.

“Đúng vậy! Mặc kệ cả thế giới, ta cứ yêu, thế thôi!”

Capu